

28

ทำบุญให้ลูกหลักวิชา

https://dhamma01.blogspot.com/2017/08/blog-post_21.html

การทำบุญอย่าดูเบานะ

ต้องทำให้ลูกหลักวิชา

อย่าหยุดหิด ชุณมัว

ทั้งก่อนทำ กำลังทำ และหลังจากทำแล้ว

บุญจะได้ไม่หก เราจะได้บุญบริสุทธิ์เต็มที่

อย่างนี้กว่า เรามีเงินแล้วเรามาทำบุญ เราต้องนึกว่า กว่าจะได้ปัจจัยมา มันเหนื่อยนะ ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ต้องใช้ทุกวิธีการ กว่าจะได้ทรัพย์มาได้มาแล้ว เรามีกุศลศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย อยากจะสร้างมหาทานบารมี

ความเลื่อมใสศรัทธาก็ไม่ใช่เกิดขึ้นง่าย เกิดยากมาก ขนาดเรา
เลื่อมใสศรัทธา บางครั้งยังอ่อนแอ บางครั้งก็เลื่อมใสมาก บางครั้งก็
เลื่อมใสปานกลาง บางครั้งน้อย บางครั้งไม่มีเลย เห็นไหมว่า มันเกิดขึ้นยาก
แต่สลายง่าย พอจะเลื่อมใสทีไร มันจะเสียเงินทุกที เกิดความเสียหาย เพราะ
กว่าจะได้มามันยาก คิดแล้วคิดอีก จะถูกความตระหนี่ซึ่งเป็นเครื่องมือ
ของพญามารเหนี่ยวรั้งเอาไว้ จะช่วงชิงทรัพย์เอาไว้ไม่ให้บริจาค ไม่ให้สร้าง
มหาทานบารมี ชาติต่อไปจะได้จน

พอไม่สร้างทาน เขาจะได้เอาผังจนถาวรเสียบเข้าไปได้ สอดเข้าไป
จะได้บังคับเราได้ต่อไปในอนาคต อยู่ในกำมือเลย พอชาติต่อไปเรา
ยากจนเสียแล้ว บังคับให้ทำชั่วง่าย เพราะชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด
เพราะฉะนั้นทำอย่างไรให้อยู่รอด ก็เอาทั้งนั้น ก็จะตกอยู่ในเงื้อมมือเขา

แล้วก็เนื่อนาบุญที่เป็นทักษิณียบุคคล ที่มีเฉพาะในพระพุทธศาสนา
ก็เกิดขึ้นยาก ไม่ใช่เกิดขึ้นง่าย เพราะกว่าจะมีทักษิณียบุคคล ก็ต้องมี
พระพุทธศาสนา จะมีพระพุทธศาสนาได้ ก็ต้องมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้วกว่าท่านได้เกิดมา ต้องละชั่ว ทำความดี ทำใจให้ใส่นับภพนับชาติ
ไม่ถ้วน กว่าจะเหลือแต่ความบริสุทธิ์ล้วน ๆ มาเป็นผู้นำมวลมนุษยชาติ
และเทวดาทั้งหลายได้ก็ยากมาก

เพราะฉะนั้น เวลาเราจะสร้างมหาทานบารมี ต้องทำให้ถูกหลักวิชา ถ้าทำไม่ถูกหลักวิชา เราจะถูกปล้นบุญ หรือพุดง่าย ๆ คือ บุญหก

คำว่า **“บุญหก”** ก็ไม่ได้มีอาการเหมือนน้ำกระฉอกนะ มันจะหก เช่น เวลาเราทำบุญ ระหว่างทำนั้นหงุดหงิด ปัดไธ่ กว่าจะได้ ทำได้ ปฏิภาณหักขีณยบุคคลก็คอยอยู่ ทรัพย์ก็อยู่ในมือ ศรัทธาก็เกิด แต่โดนเขาเสียบ เอาความหงุดหงิดเข้ามาในใจ นั่นก็ไม่ถูกใจ นี่ก็ไม่ถูกใจ ทั้งคนสัตว์สิ่งของอะไรก็ไม่ถูกใจหมด อย่างนี้บุญหก นั่นเขาเข้ามาแย่งชิง ตั้งแต่เกิดความคิดหงุดหงิดแล้ว

ยกตัวอย่างเหมือนในท้องนี้คนเต็มท้องแน่นหมดเลย ถ้าใครจะเข้าไปแทนที่ 10 คน ก็จะต้องดึง 10 คนในท้องนั้นออก หรือเหมือนปลาอยู่ในกระป๋อง จะเอาปลาใหม่เข้าไป ต้องเอาของเก่าออก บุญก็เช่นเดียวกัน กำลังเต็มอยู่ในใจ แต่ถูกกิเลสในตระกุกโทสะ ทำให้ขัดเคืองขุ่นมัวเข้าไปเสียบ ถ้าเสียบได้ แสดงว่ามันมีช่องว่าง เพราะฉะนั้นบุญนั้นก็ไม่สะอาด 100 เปอร์เซ็นต์ ถูกบาปผสมเข้าไปแล้ว อย่างนี้แหละที่เรียกว่า **“บุญหก”**

ความขุ่นมัว ความขัดเคือง ใครทำอะไรก็ไม่ถูกอกถูกใจทั้งนั้น แม้พระให้พร ก็ยังไม่ค่อยถูกใจ องค์กรนี้เสี่ยงอย่างนี้ ทำไมไม่เอาองค์กรนั้นเสี่ยงดี ๆ มาให้พร คือมันมีปัญหาไปหมดเลย นั่นแหละเขาจะเสียบมาทางความคิด คำพูด และการกระทำ กิริยาท่าทางของเรา

เวลาหงุดหงิดนี้ อาการจะออกมาทางระบบประสาทกล้ามเนื้อที่ชัดเจน คือบนใบหน้า หน้าก็จะยุ่ย ปากก็เป้ เสียงที่ออกมาทางปากก็ไม่น่าฟัง และทำให้คนข้าง ๆ ไม่สบายใจ เพราะความเครียดระบาดแผ่ขานไปในบรรยากาศ อย่างนี้เรียกว่า ไม่ฉลาดในการทำบุญ แล้วก็ไม่ได้ศึกษาให้เข้าใจว่า ทำอย่างไรจะได้บุญ 100 เปอร์เซ็นต์ 200 เปอร์เซ็นต์ 500 เปอร์เซ็นต์หรือ 1,000 เปอร์เซ็นต์ หรืออยากได้ 100 แต่ได้ 20, 30, 40 นี่เพราะความขุ่นมัว ต้องระวังนะลูกนะ

ทีนี้ ถ้าภาพที่เราหงุดหงิดไปเกิดเป็นกรรมนิมิต ให้เห็นตรงรอยต่อก่อนจะถอดกาย ตอนนั้นเราอนหมดแรง อยู่คนเดียวคนป่วย ไม่ว่าจะด้วยโรคอะไรก็ตาม สรุปว่าไม่มีแรง เสียงก็ไม่มีจะพูด แต่เห็นภาพตัวเองกำลังหงุดหงิด หน้าตาหยุกหยิก เสียงอย่างนั้น พูดอย่างนี้ เอาไฟหรือคำพูดร้อนใจไปใส่ในหูคนโน้นคนนี้รอบ ๆ ข้าง คตินิมิตเกิดขึ้นเลยไปเกิดเป็นยักษ์ชั้นจาดๆ อย่างนี้สู้ไปเกิดเป็นมนุษย์ยังจะดีกว่า

ถ้าหากทำบุญด้วยใจที่ขุ่นมัว หงุดหงิด โง่งเงงคนโน้นคนนี้ มีสิทธิ์ไปเกิดเป็นยักษ์

เวลามาเกิดเป็นมนุษย์ สมบัติจะเจือวิบัติ คือ ความโกรธ ความขุ่นมัวนั้นแหละที่เข้าไปสิงไปแทรกในบุญนั้น

เวลามาเกิด รูปสมบัติก็จะมีวิบัติเจืออยู่ในรูปสมบัตินั้น สมมติไปประกวดนางงามจักรวาล งามทุกส่วนแต่เกือบได้ หน้าตา รูปร่าง ตอบคำถามฉะฉาน แต่ตาเอก ตาส่อน คือมันจะมีเชื้อวิบัตินิด ๆ

จะได้เสื้อผ้า ข้างหน้าสวย แต่ข้างหลังโดนแมลงสาบแทะไปหน่อย กางเกงก็เหมือนกัน ดีแต่ขาดหน่อยหนึ่ง หนูแพะบ้างอะไรอย่างนี้

ถอยรถใหม่มา พอขับพ้นอุโมงค์โดนเจมเลย ไม่ใช่หลวงปู่หลวงตาเจมนะ แต่โดนรถคันอื่นเจม ทำให้เราไม่สบายใจ

มีลูกน้องบริวาร ก็ชอบทำให้หงุดหงิด กว่าจะงานจะสำเร็จได้ เขาช่วยเราเหมือนกันนะ แต่ช่วยให้หงุดหงิดด้วย กับช่วยให้ได้ทรัพย์ด้วย

จะได้บ้านก็ปลวกขึ้น อย่างนี้

เราลองนึกดู คือมันได้บ้าง แต่จะมี **but “แต่”** คือต้องมีอะไรแถม ๆ

มีแว่นตา ปากกา ก็ชำรุด คอนแทกเลนส์ก็แข็งไป ตาต้องกะพริบ ๆ อยู่เรื่อย

จะใส่รองเท้า ก็มีรอยตำหนิ ของกินของใช้ดี **but** แต่แตก แต่บิน แต่หัก

หรือเวลาจะรับประทานอาหาร นั่งร่วมโต๊ะอยู่ในหมู่ชนชั้นสูง เศรษฐี
ทั้งนั้น กำลังรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ก็! เจอก่อนกรวดอยู่ในนั้น คนอื่น
เขาทานกันดีดี ไม่เป็นไร แต่ของเราตักมาเจอก่อนกรวด นี่เพราะมีเชื้อโทสะ

คุณสมบัติ ทำข้อสอบ ดวงปัญญาดี กำลังจะดี อ้าว! หมดเวลา ทำได้
แค่ครึ่งเดียว ดวงปัญญามันส่งได้แค่นั้น

เพราะฉะนั้น เวลาทำบุญ ควรทำบุญแบบไหน อารมณ์ดีหรืออารมณ์เสีย ต้องอารมณ์ดีอย่างเดียวนะ ดูเหมือนเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ยิ่งใหญ่อย่าดูเบา

มีอีกตัวอย่าง เมื่อ 20 กว่าปีที่แล้ว ท่านเป็นนายทหาร ถูกส่งไปรบ ที่ภูหินร่องกล้า ได้รับคำแนะนำจากผู้บังคับบัญชาว่า เมื่อกลับมาถึงที่พัก ไม่ว่าจะตึกดินแค่ไหน ก่อนนอนต้องทำความสะอาดกระบอกปืนให้สะอาด ทั้งข้างนอกข้างใน เพราะว่าถ้าไม่สะอาด ลูกกระสุนจะไม่มีอารมณ์ออก มันจะติดล้าล้อง ชัดล้าล้องอย่างนั้น

คืนนั้นไปรบกลับมาตึก ต่างก็เหน็ดเหนื่อย คนอื่นมาถึงก็นอนพัก เอาแรงกันก่อน คิดว่าตอนเช้าค่อยทำความสะอาดปืน แต่นายทหารท่านนี้ อยู่ในโอวาท ทำความสะอาดปืนทั้งนอกในก่อนนอนทุกครั้ง ปรากฏคืนนั้น เพิ่งพักไปได้แค่ 45 นาที ได้รับคำสั่งด่วน ให้ออกไปที่สนามรบ พวกเพื่อนทหารนึกว่าพักถึงเช้า ไม่ได้ทำความสะอาดกระบอกปืน พอไปถึงสมรภูมิ ปืนยังไม่ออก แต่รอดมาได้เพราะปืนของนายทหารท่านนี้ ยังออกกระบอกเดียว ข้าศึกเห็นว่าทำอะไรไม่ได้จึงถอยไป

แล้วท่านก็ยังได้รับคำแนะนำอีกว่า เชือกผูกรองเท้าต้องยัดเข้าไปข้างในทุกครั้ง อย่าให้สายรุ้งริงออกมาข้างนอก ท่านอยู่ในวินัยแม้เรื่องเล็กน้อย ๆ อย่างนี้ แต่มีทหารบางท่านไม่สนใจ คิดว่าแค่เชือกผูกรองเท้าจะอะไรหนักหนา อยู่ข้างนอกข้างในก็เหมือน ๆ กัน พอเข้าสู่สมรภูมิ ต้องปีนเขา เชือกผูกรองเท้าที่อยู่ข้างนอกรองเท้าไปเกี่ยวกิ่งไม้ คลานต่อไปไม่ได้ ก็โดนสอยร่วงตรงนั้น ส่วนใครที่ยัดเข้าไปข้างในก็คลานต่อไปได้ ดังนั้นเราดูเหมือนว่า แค่เชือกผูกรองเท้ากับการทำความสะอาดป็นเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่นั่นหมายถึงชีวิตทีเดียว

การทำบุญก็เช่นเดียวกัน เงินก็หายาก พุทธศาสนาก็เกิดยาก เนื่อนาบุญก็เกิดยาก ศรัทธาก็เกิดยาก แต่เวลาทำบุญเรากลับมองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เพราะไม่ได้ศึกษาไว้ คือ ความขุ่นมัว หงุดหงิด มีโทษในช่วงจังหวะสำคัญ เพราะฉะนั้นต้องระมัดระวัง อย่าดูเบา

อดีตใครทำไปแล้ว ก็แล้วกันไป มันผ่านมาแล้ว ย้อนกลับไปแก้ไขไม่ได้ อดีตให้ติดทิ้งไปเลย แล้วบาปกรรมทุกชนิดอย่าทำเพิ่มอีก ความดีทำซ้ำ ๆ นึกซ้ำ ๆ ส่วนบาปอย่าไปนึกซ้ำ ๆ เดี่ยวดวงบาปโต แล้วจะไปดึงดูดบาปในชาติอดีตที่เราเวียนว่ายตายเกิดมานับภพนับชาติไม่ถ้วนติดกันมาเป็นพวงเลย แล้วจะมีผลที่เผ็ดร้อนมาก เดือดร้อนทีเดียว

ส่วนบุญ ทำบ่อย ๆ นึกบ่อย ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกว่าเราจะหมดอายุขัย และอย่าดูหมิ่นบุญเล็กบุญน้อย ทำทุก ๆ บุญ อย่าให้ตกบุญเลย แม้แต่เพียงบุญเดียว แล้วหมั่นนึกบ่อย ๆ เท่าที่เราจะนึกได้ ใจจะได้ชุ่มอยู่ในบุญ นึกถึงบุญที่เราปลื้มที่สุดแล้วจะไปดึงดูดบุญอื่นตามกันมาเป็นพวง เช่น นึกถึงบุญสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ พระธรรมกายประจำตัวเราปลื้ม เดี่ยวบุญทอดกฐิน ทอดผ้าป่า สร้างมหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนี สร้างสมาธิธรรมกายสากล บุญพิมพ์พระ กระทั่งบุญเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น จักรองเท้าก็ดี ก็จะมาตามกันเป็นพวงเลยนะ

สำคัญที่สุด คือ ปฏิบัติธรรมให้ได้อย่างน้อยดวงใส ๆ ดวงใส ๆ ทำให้ใจเราใส อารมณ์ดีมีมาก ๆ เข้า อารมณ์ไม่ดีต่าง ๆ ที่เราทำผ่านมานในอดีตก็จะค่อย ๆ ลบเลือนไป และดีที่สุดคือเข้าถึงพระธรรมกาย ถ้าเข้าถึงพระธรรมกายได้ วิชากรรมต่าง ๆ ที่ติดมาเป็นผังสำเร็จ จะค่อย ๆ หลุดล่อนไปเรื่อย ๆ

5 กันยายน พ.ศ. 2545